

1WS7:1S7...

คู่กัน

#กัน

เพราะเรา... คู่กัน 1

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2068-5

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจมใต้พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

อินทะไรटकั่น

เป็นวัยรุ่นอย่าถามหารักแท้ เป็นแฟนตัวแม่อย่าถามหารักร้าย

ไทนั เป็นคนซิคซิค

รับน้องก็เพิ่งผ่านไป แล้วเมื่อไหร่คนมีใจจะผ่านมา

หนึ่งดอก!

"อ้อ! มองเหี้ยไรอยู่ กระที่บไลค์สิครับ"

กริ่งๆๆๆๆๆ

"กูอวยมึงจนนี่จะหักแล้วเนียไอ้ฟาย"

"ขอโทษทีฮอต ฮ่าๆ"

"เกร็ดดดดดด พี่ไทนัขอหอมแก้มหน่อยคะ" เสียงนรกกวนประสาทนี้เป็นของเพื่อนก๊วนมหา'ลัยของผมเองครับ สนิทกันอยู่แค่นี้คน มันบอกให้ผมเรียกมันว่าเจมส์จี้ เป๊ป และมารีโอ รวมตัวกันในชื่อ 'แก๊งพระเอก' แต่ความจริงก็ไม่ได้มีอะไรหล่อเลยสักอย่าง ขนาดตาตุ่มยังด้าน จะเอาอะไรไปสู้คนอื่นเขา ไอ้คนที่พูดประโยคเมื่อครู่ชื่อเผือก นามแฝงคือเจมส์จี้หน้าตาไม่เหมือนเจมส์เลยสักนิด ยกเว้นความกว้างของหน้าที่บ้านเป็นบาตรพระ

ข้างๆ ตัดผมทรงเดียวกับอินฟีต้าหนุ่มคิวต์บอยชื่อไอ้โอม นามแฝงคือเป๊ป มันบอกหล่อแบบสุภาพบุรุษ เป็นคุณพิศุทธิ์ในสามมิติตรา

คนต่อมาเป็นไอ้เจ็กฟงดาตี แม่มันเคยขายทองอยู่เยาวราช แต่ตอนนี้ย้ายสามะโนคร่วมมาอยู่ข้างมอแล้ว แม่มตอแหลบอกโดนมาเพี้ยไล่ที่ ชอบ

มโนว่าตัวเองเหมือนมาริโอ้เพราะห้วนมสีชมพู ของเขาลูกครึ่งไทย-จีน-เยอรมัน แต่มันนะลูกเลี้ยงไทย-จีน-ลวดของสิงคโปร์

ส่วนผมยังไม่แน่ใจเลยครีว่าจะเป็นคนไหนหรือมาก ปริญญา ก็ต้องดูก่อนว่าเรตติ้งเรื่องไหนฟุงก็เป็นคนนั้นแหละ ฤษ!

"ไทม์..."

แต่แล้วเสียงหัวเราะก็จางหายไป เพราะมีใครคนหนึ่งแทรกเข้ามา

คุณเคยสงสัยมั้ย ทำไมอะไรหลายๆ อย่างต้องอยู่กันเป็นคู่ พอเป็นคู่ปุ๊บจะรู้สึกโดดเดี่ยวขึ้นมาทันที ผมคนหนึ่งล่ะที่เคยเสียดื้ออะไรที่เป็นคู่หมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องเพื่อนหรือ...เรื่องแฟน

บอกได้เลยชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยเหงา อาจเป็นเพราะเรียนในโรงเรียนชายล้วนหนึ่งในสี่ของจตุรมิตรด้วยละมั้ง ชีวิตเลียบซาบซ่า มีคนเข้ามาคุย เข้ามาวอแวหัวใจอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งขึ้นปีหนึ่งในมหา'ลัย ชีวิตวัยมัธยมก็ค่อยๆ เปลี่ยนไปจนผมอดตั้งคำถามไม่ได้ว่า...

กูมาถึงจุดนี้ได้ยังไง!

ผมเคยมีแฟนมาแล้วหลายคนตั้งแต่เรียนมัธยม เรียกได้ว่าเป็นตัวท็อปของชั้นเลยก็ว่าได้ ลองถามกะเทยน้อยหอยสังข์ในโรงเรียนดูสิ ใครไม่รู้จักพี่ไพน์ที่ปร ม.6/9 บ้าง ชีครั้นจะเจอแต่คนสายหัว บอกไม่รู้จักก็บ้าแล้ว พี่เขาออกจะน่ารักใสๆ หัวใจดีดวง ส่วนเรื่องแฟนมีมาแล้วทุกรูปแบบครบ ส่วนใหญ่ก็อยู่โรงเรียนอื่นหมด อะ! ก็โรงเรียนชายล้วน มีตั้งแต่...

แฟนเด็กเรียน...

"ก๊ิง วันนีว่างมั๊ย" ตามออกไปด้วยเสียงโคตรหล่อ คนนี้จะให้เจเยอะที่สุด เพราะเป็นรักครั้งแรก สวย เรียบเก่ง ที่สำคัญคนชอบเยอะ พอได้มาเป็นแฟนเลยรู้สึกว่าคุณนะคนทั้งจตุรมิตรเลยอะ โคตรวิน

"ทำไมเหรออ" เธอถามกลับมาเสียงหวาน

"จะชวนไปเดินสยามหน่อย"

"อ้อ...เรามีเรียนคณิตที่ The Brain นะ"

"งั้นพุงนี้..."

"ฟุ้งนี่เรียนเคมีที่ อ. อู๋ จ๊ะ"

"วันเสาร์ละวันเสาร์"

"ขอโทษนะเราติดเรียนไปโอปิม แล้วก็ต้องไปเรียนฟิสิกส์ต่อที่ยูเรก้า ไหนจะภาษาอังกฤษของอาจารย์สมศรีอีก ส่วนวันอาทิตย์ก็ยิ่งยาวเรียนภาษาไทยกับสังคมที่ดาว้องก์นะ"

"แล้วว่างวันไหน"

"เราขอแอดมิชชั่นติดก่อนได้มัย ถ้ามีที่เรียนแล้วเราค่อยออกไปเที่ยวด้วยกันนะ"

นี่ก็คบกับเราชาตินี้แต่จะไปเที่ยวกับเราชาติหน้าหรือ ผมอยากมีแฟนเป็นผู้หญิงครับ ไม่ได้อยากมีแฟนเป็นไอน์สไตน์ผสมฮิตเลอร์ผนวกกำลังกับสุนทรภู่ สุดท้ายเราก็เลิกกันเพราะผมพลั้งปากไล่ให้เธอไปคบกับดิวเตอร์กวดวิชา ถามว่าตอนนี้เป็นยังงัยบ้างหรือครับ...

ได้กับอาจารย์สอนภาษาอังกฤษไปแล้ว!

แฟนน่ารักมึงมึงแถมบ้าคลั่ง...

"โทนี่ ขอถ่ายรูปเซลฟี่หน่อย" คนนี้ชื่อแบ่งหวานครับ เธอเป็นคนแบ๊วๆ ใสๆ และก็มักจะมิกล้องถ่ายรูปฟุ้งฟุ้งติดตัวอยู่ตลอดเวลา ติดยิ่งกว่าเราอีกครับไม่อยากจะพูด

"โอเคครับ"

"พร้อมกันนะ ลีนจี้..."

"ลีนจี้!!" ผมพูดตาม จนริมฝีปากแทบฉีกถึงเบหุ

"เซอรี..."

"เซอรี!!"

"น่ารำกกกกกก" จากนั้นเธอก็หยิบแก้มผมใหญ่ จู๋ยยย

"จิ้นเรากินข้าวกันต่อเถอะนะ"

"โอเค กร๊ดดดดดดตต ชีสพายมาแล้ว ขอถ่ายรูปแป๊บนึงนะ โทนี่ถ่ายรูปให้เค้าหน่อย" จากนั้นก็ยื่นกล้องถ่ายรูปให้ อย่าเรียกว่ายื่นเลย ขอใช้คำว่า

ยึดเยียดจะง่ายกว่า

"โอเค มูมู่!"

แะะ!! จบข่าวก็ยื่นกล่องกลับไปไว้วง หิวจนใส่จะก็วอยและ

"งะ ตัวถ่ายเค้าหน้าอ้วนอะ"

"เหอๆ ถ่ายใหม่นะ ถ่ายใหม่ เอ้า! สาม...สอง..."

"ถ่ายแล้วเหอ"

"ครับ"

"ตัว...ตัวไม่ได้นับหนึ่ง เค้าคิดทำไมทัน" อี๊ห่า เมื่อก็ก็ยังเห็นมึงทำท่า
คางคกอมลมอยู่เลย

จบ! จบกันความรักแฉับแฉั่ว ไปกันไม่รอดหรือครับ ประสาทจะแตก

แฟนเรื่องมาก...

"ตะเองอยากกินข้าวกับอะไร เดี่ยวจะพาไปกินเลย"

คือเวลาผมคบใครผมจะพยายามแสดงความป้ออกมาให้มากที่สุด
แฟนอยากได้อะไรซื้อให้ แฟนอยากกินอะไรพาไปหมด อย่างวันนี้ก็เหมือนกัน

"ไม่รู้อะ แล้วแต่ตะเองแล้วกันนะ" จังแหละครับผู้หญิง จะกินอะไรก็ชอบ
ให้คิดแทนตลอด

"จันวันนี้เราไปกินกึ่งถังกันดีมั๊ย"

"กึ่งถังเลยเหอ ไม่เอาอะ กินไม่หมดหรือ"

"จันก็สปากेतี้ จำได้ว่าตะเองชอบกินคาร์บอนาร่า"

"ม่ายยยย มันเลี่ยนจะตาย ให้เค้ากินตอนนี้มีหวังอ้วกแตกแน่เลย"

"แล้วตะเองอยากกินไรละ"

"แล้วแต่ตะเองเลย" ผมเริ่มกลอกตาไปมา พยายามคิดเมนูอาหาร
มากมายอยู่ในหัว

"อาหารญี่ปุ่นมั๊ย"

"เค้าป้อ"

"ไปกินข้าวมันไก่ประตูน้ำเลย เจ้าดัง"

"อ้วนตายเห่า"

"สลัดดีกว่า สลัดกินแล้วไม่อ้วน"

"ไม่เอา มันไม่อิ่ม"

"จิ้นตะเองอยากกินอะไร"

"ถ้าเค้ารู้เค้าจะให้ตะเองคิดมัยยะ งามใจดู"

ลัด!! มัวแต่คิดแบบนี้ชาติหน้ากูจะได้กินมัย งามใจกูบ้าง!!

แฟนอวดรวย...

"ทำไมช่วงนี้ไทน์ไม่มีเวลาให้เบเบเลยอะ" เด็กคอนแวนต์ครับ หน้าตาน่ารักเขียว ของใหม่แกะกล่องหน้าใสยิ่งกว่ากันเด็กสามเดือน

"ก็เรียนหนักอะครับ วันนี่ว่างเลยจะชวนไปดูหนังง" ผมถือคติการเป็นแฟนต้องเอาใจ แต่ถ้าเธอจนเมื่อไหร่รีบจ้อทันที

"แล้วไทน์จะขับรถอะไรมารับเราอะ"

"ซีวิคครับ ยืมพี่ชายมา"

"ไม่เอา เกิดมาไม่เคยนั่งซีวิค เบาะต้องแข็งแ่นๆ เลย จั๊นให้คนขับรถที่บ้านเบเบไปส่งมัย" เธอ นั่งยานอวกาศเหรอครับ ถึงได้ให้ความรู้สึกรู้ว่า เบาะมันนุ่มประดุจปุยมะเข

"ได้ๆ ดูหนังแล้วไปหาอะไรกินต่อนะ"

"เดี๋ยวก่อนสิ"

"มีอะไรเหร"

"เบเบว่าจะไปช้อปปิ้งหน่อย ช่วงนี้เครื่องสำอางขาด ต้องการลิป M.A.C สี Kinda Sexy กับ Please Me แล้วก็จะแวะดูน้ำหอมของ Dior ไว้ชิตไปเรียนด้วย เป๋อมากเลย เดินไปตรงไหนก็มีแต่คนฉีกกลิ้นเดียวกัน กระเป๋าถือว่าจะเปลี่ยนแล้ว สะพายหลุยส์แล้วให้ความรู้สึกรู้ว่าไหลมาก"

"อ้อ ได้ๆ"

"ไทน์ว่ากระเป๋ายี่ห้ออะไรสวยอะ"

"ไม่รู้ดิ ไม่ค่อยรู้รสนิยมผู้หญิงเหรอก" แต่ถ้าให้บอกก็กระเป๋าคอ

กับถุงผ้าลดโลกร้อนอะ จะซื้อมั้ย

"ไทนี่ช่วยอะไรเบเบไม่ได้เลยจริงๆ"

ฟังแล้วละหieh จนผมล่ะอยากยกโรงเกลือมาให้น้องเบเบไว้เลือกขของเลย

จริงๆ

เลิกสิครับ รอแม่มาโบกหัวเหวอ!

แฟนเรียก้องความสนใจ...

"ทำไมเวลาเราโทรหา ไทนี่ไม่รับสายเราเลย"

นั่งเหงาตุตซื่ออยู่ จะออกมาจับโทรศัพท์ได้ยังไง แต่เพราะไม่สามารถพูดแบบนั้นกับแฟนตัวเองได้ เลยต้องหาข้ออ้างอื่นๆ แทน

"ยุ่งอยู่ เรียนหนักมาก"

"ตอนกลางวันก็เรียนหนักเหวอ"

"ก็ต้องอ่านหนังสือเตรียมแอดมิชชั่น"

"ไทซี่! เรามันไม่สำคัญ ถ้าเราไม่อยู่ไทนี่จะเสียใจมั้ย" เอาเหล่าววววววว

"พูดอะไรอย่างนั้น"

"ฮึก!"

แล้วก็ตัดสายไป รู้ตัวอีกทีแฟนตัวดีได้ก่อวีรกรรมโพสต์รูปตัวเองตอนร้องไห้แล้วแท็กชื่อเฟตบุ๊กผมเรียบร้อย โอยยยยยยยย สังคมประณามสิครับถามได้!

แฟนที่เอะอะเหี้ยอะไรก็เมนส์มา...

"น้ำหวานเป็นอะไร" ยกนิ้วสะกิดไหล่ เห็นหน้างอคอดักตั้งแต่อยู่บนรถไฟฟ้าละพอเจตไฟฟ้าไปเดินห้างหน่อยนี่กว่าจะหาย ที่ไหนได้หนักกว่าเดิมอีก

"ไม่ต้องเลย ไทนี่ทำน้ำหวานโกรธ" ตอนไหนว่า...

"โกรธอะไร ไทนี่ยังไม่รู้เรื่องเลย"

"ถ้าไม่รู้่าน้ำหวานโกรธเพราะอะไรก็ไปไกลๆ อารมณ์ไม่ดี"

"แล้วเป็นอะไรอะ บอกก่อนจะได้ทำตัวถูก"

"เมนส์มาจบบ๊วย เลิกยุ่งเลิกตอแย"

"โอเค ภูเลิกกับมึง!!"

หลังจากนั้นชีวิตวัยมัธยมอันซบเซาของผมก็จบลงกระทั่งเข้ามาหา'ลัย เพราะแอดมิชชั่นที่ดวงเลือกพาปลิวมาตกไกลแถวมหา'ลัยภูมิภาค แทนที่จะอยู่ติดชิดเดินสยาม สายตุลเดินในพารากอน และเนื่องจากโชคชะตาพาผม มาไกลถึงที่นี่ คนอย่างไอ้โหนก็ได้เจอเหตุการณ์แปลกประหลาดยิ่งกว่า การทำดวงตีสี่หรือแถวสนามหลวง นั่นคือ...

"โหนได้ยินเร้ามั้ย" เสียงนี้แหละครับคือความแปลกประหลาดล่าสุด ในชีวิตของผม

"มี...อะไรหรือเปล่าครับ"

"คุณก็"

"ให้เหวอ"

"อืม"

ผมมองคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า มือของเขายื่นกล้งคุณก็ให้ และผมก็ต้องรับเอาไว้เพื่อไม่ให้เสียน้ำใจ

"ขอบคุณนะ"

"โหน ทีปกร นิติศาสตร์ปีหนึ่ง เราชอบนาย!"

เหยดตดตดตดตดตดตดตดตดตด กล้งอยู่ไหน กำลังถ่ายทำรายการตลก ยามเช้าอยู่หรือเปล่า

"ละ...ล้อเล่นปะเนี่ย"

"เราชอบนายมาก ชอบจริงๆ เป็นแฟนเราเถอะนะ" ได้ฟังแค่นี้ภูก็แทบจะ ปาคุกกิ้งฟัน

กินเนสบุ๊คโปรดบันทึก ประสบการณ์ที่เพ็ดเพ็ดที่สุดในชีวิตของผมเกิดขึ้น แล้ว

โดนบอกรัก

แต่!!

คนบอกรักกูอะ
เป็นผู้ชาย!

ตัวอย่าง

ตอนที่ 1

รักแท้แพ้ความเสือก

คุณเคยเจอสถานการณ์ที่ลื่นไม่เข้าคายไม่ออก หรือหันไปทางซ้ายแล้ว เจอหมาดัก พอหันไปทางขวาก็เจอทางตันมัย ผมเป็นแบบนั้นเลยเมื่อมอง คุณก็อาร์เซนอลกลองสีแดงในมือสลับกับหน้าคนให้ไปด้วย

ไอ้คนตรงหน้าอึ้งแฉ่งยิ่งเยี้ยวหมาเข้าสู้ รูปร่างหน้าตาก็ไม่ได้เลวร้าย หรือจะเรียกว่าหล่อก็ยังได้ แต่ลักษณะท่ายืนบิดเอวนั้นบ่งบอกได้เป็นอย่างดี ว่ามันไม่ได้มาเล่นๆ มันเป็นตัวดี! มันมาเพื่อบอกขอขอบคุณด้วยใบหน้าอันแสนแมน ภายได้หัวใจสวยสยอง แล้วจะให้ผมผู้มีความเป็นสุภาพบุรุษประดุจจนตรกนี้ ตอบปฏิเสธกลับไปยังไงจะ

"ว่าไงโทนี่ ทิปกร แห่งนิติศาสตร์ เราชอบนายมากนะ"

"เอ่อ..." หันไปขอความช่วยเหลือจากแก๊งพระเอก แต่พวกมันสามตัวนั้น ...เสือกติดคิวถ่ายทำละครในซีนคู่โศกพิภพกันทุกคน

เมื่อก็มีใครโทรมาหาพวกมึงด้วยเหรวอะ ตอบ!

"คือ..."

"คืออะไรเหรวโทนี่ ทิปกร แห่งนิติศาสตร์" ชื่อถูกรับไม่ใช่กำแพงเมืองจีน ไม่ต้องลากยาวขนาดนั้นก็ได้

"กูอะ ไม่ได้ชอบผู้ชาย กูชอบผู้หญิง" ผมรีบเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้แทน ตัวเอง แต่ก็ไม่ได้ขึ้นเสียงหรือทำให้่อีกฝ่ายตกใจอะไร

"ไม่เป็นไร ของอย่างนี้มันเปลี่ยนกันได้" แม่่งเสือกสตรองอีก

"แต่ก็มีคนที่ชอบแล้วเว้ย"

"ใครล่ะ"

"ไม่ต้องรู้หรอก" ที่บ้ายเบี่ยงคือไม่รู้ว่าจะพูดชื่อใครขึ้นมาเป็นตัวตายตัวแทน เพราะยังไม่ได้รับอนุญาตจากเขา เลยต้องพูดกันไว้เพื่อเจ้าของคุกกี้อาร์เซนอลนิรนามจะยกพลไปตบผู้หญิงที่ผมพาดพิงถึง

แค่เหลือบมองตรงมุมตึกผมก็เห็นแล้วว่ามันส่งทีมกู้ชาติมาให้กำลังใจ ชนิดเกาะขอบเวที หน้าตาแต่ละคนก็ดูเสือกอยู่มากโข ไม่รู้ว่าตอนนี้จะอินกับภารกิจสารภาพรักของเพื่อนมากแค่ไหน

"ถึงนายจะชอบใคร เราคิดว่าเรารู้ได้"

มันด้วยเว้ย แต่ผมไม่ตอบอะไรเพราะต้องรักษาภาพลักษณ์ไทน์เป็นคนคิดวิเคราะห์ไว้

"ขนาดแฟนเก่าเราเคยมีแฟนเป็นดาวคณะ เรายังแย่งมาแล้วเลยบอกแล้วว่าเราเด็ดมาก" ความมั่นใจให้ห่า ความมั่นหน้ากู่ให้ล้านเลยเหยดดดดดดด

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ..." ผมรีบแทรกขึ้น

"เก็บไปพิจารณาแล้วกัน"

"..."

"เราได้หมดเรื่องบนเตียง หน้าระเบี่ยงเราก็ออเค"

"เอ่อ..."

"แฟนเก่ายังบอกเลยว่าเราเด็ด"

"แล้วทำไมไม่คบกับแฟนเก่าล่ะ"

"ถ้าเรายังคบกันแล้วเขาจะเป็นแฟนเก่าเรามั้ย"

แดกจุด

"ไทน์ ทีปกร แห่งนิติศาสตร์ นายคือเฟิร์สดีทิมเพอร์สชั่นของเรานะ และเราจะมาให้นายเห็นในสายตาลด"

"มะ...ไม่ต้องก็..."

"รอสักวันนายจะใจอ่อนชอบเราบ้าง"

"... พุดไม่ออก ได้แต่อมน้ำลายแล้วยิ้มเผล่"

"อ้อ! ที่สำคัญเราชื่อกรีนนะ เรียนอยู่คณะมนุษยฯ ชอบนายตั้งแต่รับน้องมหาลัยแล้ว นายเปายังจูบได้น่ารักดี ไปนะ"

"กรรีดดดดดดดด เป็นไงบ้างๆ"

"หล่อมว่ากกก อยู่ใกล้ๆ แล้วหล่อมว่ากกกกก"

"แรรียยยยย >///<"

หลังจากมนุษยกรีนวิ่งขาเบะแซ่ดๆ กลับไป เสียงกรีดร้องเล็กๆ ของผองเพื่อนที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลก็ดังขึ้น ดูทุกคนจะตื่นเต้นราวกับฟังประกาศผลสอบ ทั้งที่มันไม่มีอะไรเลย แต่ผมกลับลั่นแข่งขับปฏิเสธออกไปตรงๆ ไม่ได้ นอกจากนั่งอึ้งเพียงอย่างเดียว

"ณเดชนมึงโอเคมั๊ยะ" อ้าว...ถ้ายี่สิบศุภมิตรพิทักษ์จับแล้วเหวอ

อยากบอกหัวเรียงตัว แต่ไม่เอาดีกว่า กูอึ้งอยู่

ตึง!

แจ้งเตือนโทรศัพท์ของผมดังขึ้น แคฟังเสียงก็พอจะเดาได้ว่ามาจากเพชฌึก ด้วยอยากพาตัวเองออกไปจากความซ็อกเมื่อครู่ ดังนั้นผมจึงรีบหยิบมือถือขึ้นมาเปิดทันที และในวินาทีนั้น...

Green Snackkiki ส่งคำขอเป็นเพื่อน

"ไอ้ไหน..."

"เฮ้ยมึงเป็นไร นิ่งไปเลยวะ ไอ้ไหนมึงโอเคมั๊ยะ"

"มีตุ๋ตมามัดมือชกกูแบบนี้ มึงคิดว่ากูจะโอเคได้งงงงงงงง ไอ้แสรดดดด!"

สามวันให้หลัง...

ผมตั้งสติอยู่หลายวันกว่าอารมณ์คุกรุ่นจะค่อยๆ กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง ตลอดชีวิตของผมมีคนมาชอบเยอะก็จริง แต่นี่เป็นครั้งแรกเลยเว้ยที่มีผู้ชายมาบอกรัก รู้สึกขนลุกขนชันฉิบหาย ไม่ได้รังเกียจครับ ก็แค่รู้สึกว่าเขาคงเข้ากัน

ไม่ได้

ไอ้คนที่มาบอกชอบหน้าตามันก็ไม่ได้แยอะไร ถึงบอกโง่งมองเงินๆ แล้วหล่อ แต่ทำเดินสะบัดตูดมันสาวไป แต่งหญิงได้มันคงจัดไปแล้ว ฮือ... ภาพก่อนหน้านี้มันยังติดตาอยู่เลย คิดว่าคืนนี้คงไม่นอนไปอีกคืนเพราะกลัวมันมาเข้าฝัน

แต่ช่างเถอะครับ ของอย่างนี้นั่นคอนโทรลกันได้ トラバдитеเราไม่สนใจ ตูดหน้าไหนก็ไม่อาจพรากความรักไปจากใจของผม ขนาดเพชฌัญช์ผมยังไม่รับมันเป็นเพื่อนเลย ชื่อเหยียอะไรก็ไม่รู้ 'กรีนสแน็กคิ' ฟ้า... นึกว่าเด็กสก็อตมาแอดเป็นเพื่อน ในเมื่อตัดไฟตั้งแต่ต้นลมแล้วผมก็เลยไม่กังวลอะไรมากนักอกจากใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตามแบบฉบับคนช็อคต่อไป แต่...

"ไทน์เอาทิชชูไปหรือยัง ถ้ายังเดี๋ยวกรีนหยิบให้"

ตลอดสามวันของผมอะ กลับเป็นอย่างที่เราเห็นเนียแหละ

เดี๋ยวนั้นมันไม่เรียกเราและนายแล้วครับ เหมเกมมาตีสนิทเรียกชื่อแทนตัวเองซะงั้น ภูเครียดดดดดแล้วตามไปที่ไหนไม่ตาม มันเกาะติดยิ่งกว่าวิญญาณถึงในส้วม

"ไม่ต้อง" ผมหันไปพูดสั้นๆ แต่แม่งก็ยังเดินตามหลังอยู่

"ไทน์จะเยียวหรือจะชั"

"อย่ายุ่งได้ปะ" ด้วยไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด เลยรีบเดินไปที่โต๊ะเพื่อทำธุระส่วนตัว แต่ไอ้กรีนก็ดันตามมาชะเง้องดูจนหรมน่อยภูหดแล้วหดอีก

"ก็บอกว่าอย่ายุ่ง ตามแบบนี้ภูยิ่งเกลียด"

"จึ้นร่อข้างนอก"

"กลับไปเลย มึงไม่มีเรียนหรือไง" ผมเยียวไปด่าไปอย่างเนมามัน

"ว่างคาบหนึ่งเลยมาหา"

"ไม่ต้องมา"

"จึ้นเจอกันตอนเย็น"

"ก็บอกไม่ต้องไง ไม่ได้ชอบมึง ชอบคนอื่นแล้ว"

"ใครอะ"

"จะใครก็ช่าง จบนะ เลิกยุ่งกับจบนะ"

"โอเค"

"..."

"พรุ่งนี้เจอกัน"

สัปดาห์หน้าดีกว่าแฟนที่เคยคบมาก็คงไถ่ถอนแล้วเนี่ยแหละ เหยดแม่

เพราะทนแรงตามติดยิ่งกว่าเจ้ากรรมนายเวรของไอ้กรีนไม่ไหว ผมเลยต้องมารบายนเรื่องที่เกิดขึ้นตลอดสามวันนี้ให้ไอ้พวกพระเอกรับรู้ ความจริงพวกมันก็เห็นตลอดแหละว่ามีตุ๊ดหัวโปกตามจับผมอยู่ แต่ผมไม่ได้บ่นให้ฟังไปพอมาวันนี้ยิ่งกว่าระเบิดลง หมดแล้วความอดทนที่เคยสั่งสมมา

"อย่าเพิ่งเครียดมึง เดี่ยวพวกกูช่วย" ไอ้ฟ่งตบป้าผมแรงๆ แต่ละคนก็ช่วยกันไถ่โหม้ไลน์เพื่อมองหาสาวๆ สวยๆ ให้ผมตามจับ โดยทาร์ก็เตือนว่านั่นต้องสวย รวย และดังมาก ไอ้กรีนสแน็กคิดมันจะได้ไม่มีข้อกังขาเดินหน้าจับผมอีก

"แล้วเจอกันยังอะ"

"ไอ้เจอมันก็เจอแหละ แต่ส่วนใหญ่ก็มีแฟนหมดแล้ววะ"

"ลองรุ่นพี่มัย" ไอ้โอมถามบ้าง

"ได้หมด จะป๊อไหนก็จัดมา"

จากนั้นเราทิ้งท้ายไป คือจะมานั่งแหวไต่ต้นไม้แล้วขอเบอร์ในยูทูปนี้มันเป็นไปได้ยากแล้วครับ เข้าหาทางไซเบอร์ก่อนแล้วค่อยนัดเจอกันเห็นจะเวิร์กกว่า โดยผมจะเน้นไปที่สาว ๆ มหา'ลัยเดียวกัน จะได้ไม่มีปัญหาเผื่อใจเราคลิกคลิ๊กป๊อเซะก็เหมือนยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว

เพราะกำจัดไอ้กรีนสแน็กคิดได้แถมยังได้แฟนมาอีกตั้งหนึ่งคน หวายเป็น

"ไอ้โอมมึงได้ยัง" หลังจากผ่านไปสัปดาห์หนึ่งที่ไต่เวลาเช็กความเคลื่อนไหวเจ้าพ่อไซเบอร์ต้องมันเท่านั้น เล่นหมดทุกอย่าง เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ อินสตาแกรม ปีทั้งปีทอล์กอะไรของมัน เขย่งกันไปสิ

"กูบอกให้เรียกว่าโป๊ป ห่า ส้มตลอด"

"โทษๆ สรุปลืมงาทางให้กูได้หรือยังโป๊ป" มีความรู้สึกเสียดปากขบหาย
เวลาพูด

"มึงลองถามมาริไอ้ดู ของกูยังไม่ได้"

"จันมาริไอ้ ของมึงเป็นไงบ้าง" ไอ้ฟ่งเงยหน้าจากจอโทรทัศน์หันมามองผม
เหมือนหาเรื่อง

"คุยกับแฟนอยู่ ยุ่งไม่เข้าเรื่องนะมึง" ผมรีบหันหน้าไปหาไอ้เผือกบ้าง

"เจมส์จี้..."

"ยังๆ ไม่ต้องถาม กูขอตอบคอมเมนต์ลูกเพจแป๊บหนึ่ง" ไอ้ฟาย! สรุปล
ไม่ได้ช่วยอะไรเลยใช่ไหม ยิ่งถ้าไอ้ฟ่งคุยกับแฟนฟุ้งด้วยไอ้เผือกตอบเพจแล้ว
ชาติเศษโนนแหละกว่ามันจะผงกหัวมาคุยกับผมได้

อ้าว! ผมยังไม่ได้เล่าประวัติส่วนตัวของแก๊งพระเอกให้ฟังสินะ เออ...
พักเบรกก่อนจะไปเตรียมหาทางออกเรื่องผู้ชายบอกขอต่อ คือแก๊งเราอะ
มีอยู่ด้วยกันสี่คนคือไอ้เผือก ไอ้โอม ไอ้ฟ่ง และก๊ิม

เผือกเป็นแอตมินเพจ 'ไม่อร่อยแต่ต้องแดกเพราะมันถูก' รีวิวอาหาร
ทั้งดังและไม่ดัง จุดประสงค์หลักคือเน้นถูกแต่ไม่อร่อยทุกอย่าง ตอนแรก
ที่ตั้งเพจผมก็สงสัยนะว่าความที่โหดมันจะกดไลค์ สรุปลตอนนั้นคนไลค์แน่น
แล้วจ้า กูขอโทษครับเพื่อน กูผิดไปแล้ว

ส่วนไอ้โอมเป็นเซเลบโซเชียล มีคนติดตามเยอะ มันชอบมโนว่าหน้า
ตัวเองเหมือนโป๊ป ดัดผมทรงเดียวกับหนุ่มคิดบอยคนดัง ฟากไอ้ฟ่งที่วิว
ก็ไม่มีอะไรนอกจากช่วยม้าขายทองในวันหยุดกับติดแฟน ทั้งที่น้องคนนั้น
ก็เฟื่องขึ้น ม.4 แม่พรวกผู้เยาว์ตั้งแต่เข้ามหา'ลัย

สิบนาที่ผ่านไป...

ทุกคนเว้นว่างจากความเป็นส่วนตัว หันมาจับเป้าคุยกันอีกครั้ง

"มึง..." และผมก็เป็นฝ่ายพูดขึ้น หลังจากติดอยู่หลายตลบก็ค้นพบ
ทางออกที่ง่ายที่สุด

"อะไร"

"ภูคิดว่าคุณจะโทรหาหนุ่มนิ่มวะ" อย่าเพิ่งสร้างเครื่องหมายคำถาม นุ่มนึ่มคือใคร ใครคือหนุ่มนิ่ม เมื่อทุกคนจำไม่ได้ผมจะรื้อฟื้นให้ฟังอีกที เธอคือผู้หญิงที่เลื่องลือฉาวโฉ่ในด้านความเรื่องมาก เออ...ก็แฟนเก่าที่เลิกกันเพราะหาข้าวเย็นแค้นไม่ได้มันแหละ

ตอนนี้เธอเรียนมหา'ลัยเดียวกับผม สรุปลือปลิวมาตกไกลเหมือนกัน เดินผ่านกันบ่อยมีทักกันบ้างจึงพอรู้ว่ายังไม่มีแฟน แถมยังมีตำแหน่งลีดคณะ รับประกันความสวยสยของอีกต่างหาก งานนี้ไ้กรีนสู้ไม่ได้หรอก ถึงแม้ว่าแอตติจูดของเธอนั้นจะไม่ตรงกันเอาเสียเลย แต่ผมคิดว่าหนุ่มนิ่มคงเข้าใจและยื่นมือมาช่วยผมให้รอดพ้นจากวิบากกรรมในครั้งนี้ได้

อย่างน้อยเป็นแฟนปลอมๆ ก็ยังดีแหละว่า

"มึงคิดดีแล้วหรอเนเดชน"

"ไปปฎุขอ...เราเรียกกันด้วยชื่อปกติได้มั๊ย ประสาทจะกินหัวกุกอยู่ แล้ววรวววววววว" จะเรียกให้มันซับซ้อนซ่อนเงื่อนกันทำไม เกิดมาจึงไม่ภูมิใจในชื่อตัวเองหรอ พรววดทุบิพระเอกไปได้

และหลังจากต่อสายหานุ่มนึ่มได้ไม่นาน ผมก็เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้เธอฟัง ทุกอย่างมันเหมือนจะไปได้สวยครับ แต่ติดตรงที่เธอกำลังด้อมๆมองๆ ดูใจกับผู้ชายคนใหม่อยู่ หุ้ยยยยยยย แฟนเก่ากำลังหาแฟนใหม่ และผมก็จะไปหาแฟนเก่าให้ช่วยบอกว่าที่แฟนว่าเราไม่ได้เป็นแฟนกันจริงๆ เราเป็นแค่แฟนกันปลอมๆ

อะไรของภูวะเนีย! งง

สุดท้ายก็เคลียร์ทางราบรื่น ต้องช่วยกันไปจนกว่าไอ้เด็กคณะมนุษยใจดีแต่เสียแค้นคนนั้นจะหายไปจากชีวิต ถึงตอนนั้นผมจะรีบปล่อยหนุ่มนิ่มให้ไปสวี่ตวิ๊ตวิ๊กับว่าที่แฟนถึงโลกหน้าเลย

ภารกิจกำจัดไ้กรีนเริ่มต้นขึ้น

แม้รับน้องมหา'ลัยจะผ่านพ้นไป และห้องเชียร์คณะก็หมดช่วงไปแล้ว แต่ยังเหลืองานเดียวที่ยิ่งใหญ่สำหรับปีหนึ่งซึ่งทุกคนต่างรอคอยมานาน

แสนนานนั่นก็คือ...เฟรชชีไนต์

และตอนนี้ทุกคนก็เข้านั่งอยู่ในอินดอร์สเตเดียมแล้ว เรานั่งรวมกันเป็นคณะ ด้านบนก็มีพวกสายศิลป์และวิทยาศาสตร์สุขภาพ ส่วนด้านล่างเป็นพวกวิศววะกับเกษตร ดูเหมือนทุกคนจะอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตามาก สังเกตได้จากความอึดอัดที่ทำให้เอาหายใจไม่ค่อยงอแง ปกติรับน้องเมื่อก่อนนี่ โดดหนีกันหมด

แต่คืนนี้มันแตกต่างออกไป เพราะจะมีการประกวดดาวเดือนมหา'ลัย ดาวเทียม แล้วไหนจะมีวงดนตรีของมหา'ลัยขึ้นมาโชว์ฟอรั่มอีก เรียกได้ว่าถ้าใครไม่มาคือพลาดมาก

ซึ่งนั่นรวมไปถึงผมและก๊วนพระเอกที่ชนพลกันมาแกรนด์โอเพนนิ่งด้วย ด้านซ้ายเป็นไอ้เผือก ด้านขวาเป็นทีรักปลอมนๆอย่างนุ่มนิ่ม ส่วนที่นั่งหัวโดยอยู่ข้างหน้าคือไอ้ฟ่งกับไอ้โอม และข้างหลังก็มีไอ้ตติ์เว่นคอนดั้มเพื่อนร่วมคณะของผมนั่งกันทำให้ด้วย ความจริงมันชิวด้อม ไม่มีอะไรหรอก

"ตอนนี้ก็ถึงเวลาแล้วนะคะที่ทุกคนจะได้พบกับการโชว์ตัวของผู้เข้าประกวดดาวและเดือนมหา'ลัยในปีนี้ พร้อมกันหรือยังคะ" พิธีกรยืนไม่คืบไปข้างหน้า

"พร้อม!"

"ถ้าพร้อมแล้ว ขอเสียงเชียร์ให้กับดาวและเดือนของแต่ละคณะได้เลยค่าาาา"

"กรี๊ดดดดดดดดด"

การเปิดตัวผู้เข้าประกวดดาวเดือนเป็นอะไรที่อลังการตื่นตามาก ผมกับเพื่อนๆ ก็ได้แต่นั่งมอง จะมีเสียงเชียร์บ้างตอนที่ตัวแทนจากคณะนิติศาสตร์ออกมา ความจริงตำแหน่งเดือนนั้นต้องเป็นของผม ควรเป็นผมที่ถูกเลือก แต่รุ่นพี่กลับบอกว่าไอ้หน้าไดโนเสาร์มันมาดแมนกว่า

หืม...ถึงว่าแหละ ที่กูไม่ได้เพราะรังสีอำมหิตของไอ้กรีนสแน็คคิโคน พลุ่พลุ่จนกลบความหล่อที่แท้จริงนี่เอง

การแสดงของคณะแรกเริ่มต้นขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน และก็กินเวลา

ร่วมสองชั่วโมงเพราะทุกคนเล่นแบบนั้นสตีป หลายครั้งที่ผมพยายามมองซ้ายมองขวาด้วยความหวาดระแวงว่าตัวแทนจากคณะมนุษยฯ อย่างไกร린이จะโผล่มาตอนนี้หรือเปล่า แต่ก็เงียบเรียบไม่มีอะไรเกิดขึ้น หน้าทีของผมก็เลยเหลือแค่เทกแคร์อดีตแฟนต่อไป

"หิวน้ำมัย" ผมถามนุ่มนิม

"อืม นิดหน่อย"

"จิ้นดื่มซะ" ผมหยิบขวดน้ำที่อยู่ใกล้มือยื่นให้อีกฝ่าย

"ไม่เอาอะ ช่วงนี้ม่กินแต่น้ำแร่"

"ไหนขี้เกียจออกไป" คือเอาจริงๆ จะออกที่ก็ลำบาก เนื่องจากคนเปียดเสียดยัดเยียดกันขนาดนี้

"ช่างเถอะ" รู้สึกผิดเลย

"นุ่มนึ่มอยากกินน้ำยี่ห้ออะไรอะ"

"ไม่เป็นไร เดี่ยวนึ่มจะออกไปเข้าห้องน้ำ คงแวะซื้อเข้ามาเลย ว่าแต่จะออกไปทางซ้ายหรือทางขวาดีน้ำ" เจ้าตัวทำท่าครุ่นคิด ส่วนผมก็นั่งลูบๆ เลี้ยงเข้าอึหรืออบเดมแน่นๆ

"ขวาก็ได้ละ คนน้อยด้วย"

"ขวาเหวอ ตอนแรกนึ่มอยากไปทางซ้าย"

"จิ้นก็แล้วแต่นึ่มเลย"

"แต่ไทนึ่มบอกว่าขวาคะ โอเค" จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นเต็มความสูง

"ค่อยๆ เดินนะ"

"ค่า...แต่เค้าคิดว่าออกทางซ้ายดีกว่า จะได้แวะไปหาทิวที่นั้งอยู่คณะมนุษยฯ ด้วย อริ!" เธอจะไปไหนก็ไป แม่มสูดท้ายก็ตามใจตัวเองอยู่ดี โอ้ยยยยย ผมละดีใจจับหาย

ดีใจทีเล็ก!

ครึ่งชั่วโมงผ่านไปนุ่มนึ่มก็กลับมานั่งข้างๆ เหมือนเดิมพร้อมกับน้ำดื่มยี่ห้อเดียวกับผมเ๊าะ ไทนึ่มบอกจะออกไปซื้อน้ำแร่ แม่มหลอกกันนี้หว่า เห็นแบบนี้แล้วอะไรก็น่าหงุดหงิดไปหมดครับ การแสดงก็จิ้นๆ ทำอย่างกับเขาบังคับ

ให้มาเดินมาร้อง เป็นผมนะจะโชว์ได้ง่ากลางเวที เอาให้สะเด่าจนหญิง
ล้มทั้งยืน

"ไถน์~"

"ไอ้ฉิบหาย! พวกมึงเขยิบเข้ามา อย่าให้มันแทรกดูได้" ผลอหนอยไม่ได้
ตัวอาสาทูมาเล่น ดีน้อยที่มีทีมงานคุณภาพ พุดจบประโยคปั๊บ แก๊งพระเอก
ก็รีบพุ่งเข้ามาล้อมหน้าล้อมหลังผมทันที

"เจมส์จิบมือกูไว้ มาริไอ้ออย่าปล่อยมือกู ณเดชน์ทำใจดีๆ มึงต้องไม่เป็น
อะไร"

ห่า...เล่นเบาๆ ก็ได้ จัดใหญ่ตลอด

"อีกแล้ว เอาเพื่อนมากันทำอีกแล้ว"

"มึงมาทำไม ไปอยู่คณะมึงโนน" ไอ้กรีนมันก็พยายามจะเบียดเสียด
ยัดเยียด จนแย่งที่นั่งของไอ้สตีเวนคอนดอนด์มาได้สำเร็จ

หลอนท้ายทอยเลยกู

"อยากเจอ วันนี้ยังไม่เห็นหน้าเลย แล้วผู้หญิงข้างๆ นี่ใครหะครับ"
ทันทีที่อีกฝ่ายถามถึง ผมก็รีบกระทุ้งคอใส่หนุ่มนิ่มเบาๆ ให้เงยหน้าขึ้นไป
เผชิญหน้าคนที่นั่งอยู่เหนือเราหนึ่งชั้น

"คนนี้หะอ คนนี้ก็..."

"นุ่มนิ่มมานั่งทำไมตรงนี้"

"จ๋า กรีน" ที่รักผมโผล่เสียงแตกเลยครับ

"รู้จักกันด้วยหะอ"

"อ้อ แฟนเพื่อนที่คณะกรีนเอง อีอิ" ห่า...กูเกลียดโลกกลม

"แล้วมานั่งทำไมตรงนี้ล่ะ"

"คือ... อดีตแฟนเก่าได้แต่หันหน้ามามองเหมือนถามว่าจะเอาอย่างไรดี
ส่วนไอ้เพื่อนผมที่เลือกก็ไปแตกเช่นกัน งงฉิบหาย ทำไมกูต้องกลัวมันด้วยวะ
แต่ในเมื่อทั้งคู่รู้จักกันแล้วมันก็คงไม่มีเหตุผลที่ผมจะโกหก ไว้ครึ่งหน้า
ค่อยเตรียมแผนมาใหม่แล้วกัน

"เป็นแฟนเก่านะ"

"โหยยยยย โทษ โน้มนิ้มเคยเป็นแฟนเก่าไหนหรือ จักรีนก็มีหวังอะดิ"

"ทำไม"

"ก็แฟนเก่าของแฟนเก่าที่เราไปแย่งสวยกว่าโน้มนิ้มเยอะเลย"

"กรืดดดดดดด" เสียงของอดีตแฟนแว่ดขึ้นมา ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่พิธีกรดำเนินรายการประกาศว่ามีวงดนตรีขึ้นมามีการเล่นคันท่อนก่อนจะมีการประกวดในครั้งนี้หลัง

"และเวลาต่อจากนี้ ขอเชิญพบกับวง Sssss..! ได้เลยค่า"

วงห้าอะไรจะออกเสียง สสสสส เหมือนอาการซ่าในน้ำอัดลม และทันทีที่เสียงกลองดังขึ้น ผมก็เลิกสนใจคนที่ทะเลาะกันข้างๆ แถมไอ้แก๊งพระเอกยังกลับไปโยกย้ายสายสะโพกที่เดิมเพราะวงนี้เปิดตัวในเพลงของวงโปรดผมอย่าง Scrubb

แค่เสียงเพอร์คัชชันดังขึ้น ผมก็รู้แล้วว่าเล่นเพลงอะไร

"สวัสดีครับบบบบบ"

"แอริยยยยยยยย"

นักร้องกระแทกเสียงลงบนไมค์ดังสนั่นไปทั่วฮอลล์ กล้องเริ่มแพนไปที่ใบหน้าของแต่ละคนเริ่มตั้งแต่หน้าร้องนำ มือเบส มือกลอง มือคีย์บอร์ด

ก่อนเนื้อร้องท่อนแรกจะบรรเลงขึ้นและแทรกซึมเข้าไปในโสตประสาทของเรา

"เดินผ่าน มองคนไม่รู้จัก วนเวียนและเป็นอยู่

ดูไปก็รู้สึก อย่างเคย...เหมือนเคย

ลองมองผ่าน ความทรงจำที่มีอยู่ คงมีเพียงฉันคนเดียว

คนเดียวที่รู้จัก อย่างเดิม เหมือนเดิม"

ตอนนี้น้ำของนักร้องที่ดูขื่นขื่นและมีความสุขปรากฏอยู่บนจอให้เราดูแล้ว ผมร้องเพลงตามพร้อมกับทุกคนที่อยู่ด้านใน โยกไปพร้อมกับจังหวะ

* เพลงคู่กัน ของ Scrubb

สตรีพิชิลขายดีเป็นเทน้ำเทท่าแน่ เพราะขนาดไอ้กรีนที่บอกว่าชอบผม
นักหนา เวิร์ดตีอิมเพรสชั่นนั้นยังดันกระแด่ตายอยู่ข้างๆ เลย

"ขอบคุณทุกคนมากครับบบบบ" นักร้องนำค้อมหัวเป็นการขอบคุณ
แต่พลังของเด็กปีหนึ่งที่ร่วมใจส่งเสียงร้องกลับเป็น...

"แนะนำตัว! แนะนำตัว! แนะนำตัว!" รู้เลยว่าอยากทำความรู้จักใคร
ครับไอ้หล่อ เออญอม มั่นหล่อจริง ๆ วะ

"พวกเราวง Sssss..! เป็นแชมป์มิวสิกเฟสของมหา'ลัยเมื่อปีที่แล้ว
ผมชื่อตันเป็นนักร้องนำ อยู่ปีสามครับ"

แปะๆ

เสียงปรบมือข้างบางเบาเสียเหลือเกิน คือมึงให้เกียรติเสียย่ดงดังที่พี่
เขาได้ด้วย

"ถัดไปทางซ้ายมือของผมชื่อตุ้ม มือเบส ปีสองครับ ด้านหลังหัวๆ
มือคีย์บอร์ดชื่อเคน ปีสาม มือกลองขาอินดี้ของเราชื่อคิลป์ อยู่ปีสามเหมือนกัน
ส่วนคนสุดท้าย..."

"กรีดดดดดดดดด" กล้องแฟลชอีกละ ผมว่าตากล้องมันต้องคิดไม่ชื่อ
กับมือกีตาร์เน่ๆ

"รู้สึกรับเสียงกรีดลั่นหลามมาก"

"แนะนำตัว! แนะนำตัว!"

"โอเค ความจริงแล้ววงของเรามีมือกีตาร์ที่เรียนอยู่ปีสี่นะครับ แต่วันนี้
เกิดอุบัติเหตุดินหนอยทำให้มาไม่ได้ เราเลยได้มือกีตาร์เฉพาะกิจมาช่วย
ซึ่งก็เป็นเด็กปีหนึ่งเพอร์ซิปี่นี้นั่นเอง"

"ปีหนึ่ง ปีเราเธอ อร่อยยยยยยย" ผู้หญิงที่นั่งอยู่ใกล้ๆ กรีดจนคอ
แทบแตก ดูเหมือนทุกคนจะอยากรู้จักมันมาก

"จึ้นฟังเสียงเจ้าตัวเลยแล้วกัน" นักร้องนำจัดการยื่นไมค์ไปให้อีกฝ่าย
ซึ่งก็ทำให้คนทีรอฟังอย่างจดจ่อดีใจจนเนื้อเต้น ปัญหาคือผมลั่นกับคนอื่น
เขาทำไมวะ

"สวัสดีครับ" เสียงข่มที่เปล่งออกมาทำให้ใครหลายคนกรีดร้องไม่หยุดหย่อน

แตกต่างจากผมที่จ้องมองคนบนเวทีตาไม่กะพริบ เพราะเสียงของมันทำให้ใจผมสั่น แสงโทนทึมๆ เหมือนฟลैตวอยด์สครีบบ์โลยเวีย เป็นเสียงที่มีเอกลักษณ์ในแบบที่ผมชอบ

ที่ลำดับยูนิโคตรซ้ำๆ สังกัดได้ว่าพยายามหลบหน้ากล้องตลอด

"ผมเป็นแค่มือกีตาร์สมัครเล่นที่มาช่วยพี่ๆ แ่่งงานเดียว ต่อไปก็คงไม่ได้ขึ้นเวทีอีก เพราะงั้นผมขออนุญาตไม่แนะนำตัวนะครับ ขอให้ทุกคนสนุกกับคืนเพรชชีไนต์"

"โห!! อะไรวะ"

"บอกหน่อยไม่ได้หรอ" ไ้กรีนรีบลุกขึ้นตะโกนยกใหญ่

ไหนมึงบอกขอบอกไป ฟาย

ขนาดตูดหน้าตาดีอย่างมันยังออกอาการ คงไม่ต้องถามถึงสาวๆ ในฮอลล์นะครับว่าจะเสียใจแค่ไหน เพราะหลังจากพูดจบไ้้วง Sssss..! ก็รีบวิ่งลงจากเวทีทันที แต่คิดว่าคงมีหลายคนเก็บภาพเอาไว้ทัน แม้กระทั่งไอ้เพื่อนแก๊งพระเอกของผมเองก็ตาม

คืนนี้ผมรู้สึกพอใจมากที่สุด ไ้กรีนออกไปได้แม้จะเพียงแค่มองถึงห้านาทีก็เถอะ ถ้าขอได้ผมคงอยากให้วง Sssss..! อยู่นานกว่านี้ แล้วสูบวิญญาณไอ้ตูดนี้ไปเลย

ทุกคนเริ่มแยกย้ายกันกลับหลังจากประกาศผลดาวและเด็อนมหา'ลัย ซึ่งป็นี่ฝั่งเด็อนวิศวะก็คิดว่าไปครองอีกตามเคย ส่วนดาวเป็นคณะเภสัชศาสตร์ครับ

จบปั้ง!

"ไอ้โทนี่ ูกติดอกแล้วนะว่าจะช่วยมึงยังไง" เช้าวันต่อมาเริ่มต้นขึ้นในคลาสภาษาอังกฤษตอนแปดโมง ไอ้เผือกเป็นฝ่ายหักผมเป็นคนแรกพร้อมกับทางออกของมัน

ผมทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ เลี้ยวตัวไปถามเพื่อนรักอย่างไว่ว่อง

"เหออ ยังไงวะ"

"มึงดูนี่ก่อน ความจริงไอ้โอมมันเป็นคนเสนอ" มือหยาบกร้านไร้ซึ่งความชุ่มชื้นยื่นโทรศัพท์มือถือมาให้หน้าจอเปิดเพลงที่มีคนกดไลค์ร่วมสองแสนทั้งไว้ 'สมาคมนิยมหนุ่มคิวต์บอย'

"อือฮี้ ตกลงให้ดูทำยังงี้"

"ตั้งแต่เมื่อคืนหลังเพรชชีไนต์จบ กระแสไอ้มือกีตาร์นิรนามก็กลายเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์เลยเว้ย ที่สำคัญคือมีคนตามหามันในเพจคิวต์บอยเยอะมาก มึงดูดิ"

ผมก็มึนหันมองจอมือถืออีกครั้ง พร้อมกับเลื่อนอ่านข้อความที่ลูกเพจโพสต์ทิ้งไว้ให้แอดมิน โห...คนเรา ต้องทำกันขนาดนี้เลยหรอวะ

'ตามหามือกีตาร์ในงานเพรชชีไนต์'

'ขอคนใจบุญบริจาครูปมือกีตาร์นิรนามในคืน Freshy night ด้วยค่ะ'

'แอดมินช่วยสืบประวัติมือกีตาร์ตอนคืนเพรชชีไนต์หน่อยได้มั๊ยคะว่าชื่ออะไร เรียนคณะอะไร ตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้ว นอนไม่หลับเลย หล่อว๊วตายควายล้มอะไรขนาดนี้'

'แอดมิน ไอ้มือกีตาร์ว๊ง Sssss..! มันเป็นใครครับ ผมจะหามัน ตอนนี้อยู่ที่ไหนยังไม่เลิกเพื่อหามันเลยเนี่ย'

'รบกวนแชร์ภาพด้วยค่ะ ถือว่าทำบุญให้ชะนีปีสองที่เป็นสตาร์ฟฟอยล์ในฮอลล์เมื่อคืนด้วยนะค่ะ'

และข้อความอีกแสนล้านแปดที่ถูกโพสต์ทิ้งไว้จนผมขี้เกียจอ่าน หรือแปลคร่าวๆขนาดแอดมินแกยังตอบไม่ได้เลยว่าไอ้คนที่เล่นกีตาร์แล้วเดินลงเวทีเจี๊ยบๆ แต่ทำให้งานไม่เจี๊ยบเมื่อคืนนั้นเป็นใคร คิดว่าตอนนั้นหลายคนคงพยายามหาตัวกันให้วุ่น แต่ผมก็งงอยู่ดีว่ามันเกี่ยวอะไร

"อืม มันก็หล่อดี แล้วเกี่ยวอะไรกับกูวะ"

"ไอ้ควาย ก็ไอ้เนี่ยแหละที่จะช่วยมึงได้ ผู้หญิงสวยๆ ก็หายาก ไหนจะแฟนเก่ามึงที่บอกสวณักสวณาก็ยังเอาไม่อยู่เลย กูว่าไอ้กรีนมันตามมึง"

ไม่เลิกแน่"

"อย่าบอกนะว่า..."

"ใช่! ไอ้คนนี้แหละเด็ดสุดแล้ว อูบโลกน์เอาจมมาเป็นแฟน รับรอง ไอ้กรีนก็ไอ้กรีนเถอะ คนทั้งมอก็ไม่กล้าแหยม"

"แต่มันเป็นผู้ชาย ไอ้สัด" ผมโบกหัวไอ้ฟงยกใหญ่ พยายามหนีจากผู้ชาย เพื่อมาเจอผู้ชายที่หล่อกว่าเนี่ยนะ ไม่เอา ถูกล้วงเดินกับมันแล้วหน้าตื้อบ

"ผู้ชายแล้วไง มึงเข้าใจคำว่าอูบโลกน์มัย"

"ยังงี้ละ ชื่อก็ไม่รู้จัก คณะก็ไม่รู้จัก มึงจะให้กูไปบอกไอ้กรีนมันยังงี้ เกิดมันไม่เชื่อจับกูล่าขึ้นมาก็ตายห่ากันพอดีอะดิ" แต่สักพักไอ้โอมก็เงยหน้าเข้ามาเสือก

"สัด กูนี้ใคร กูคือพี่โปะทะเลของคนทั้งโหลเรียนนะเว้ย กูหาให้ได้ อยู่ที่นี่มันแหละจะลงสนามรบมัย"

"ขนาดนี้แล้ว กูคงเลือกได้หรอก"

ถ้าต้องแลกกับการกำจัดไอ้กรีนสเน็กคิดิ ผมยอมทำทุกอย่าง
ครึ่งชั่วโมงผ่านไป...

"นี่ๆ มีคนได้บะแอสแล้ว" ไอ้โอมยังนั่งเฝ้าไหม้ไลน์ไม่ห่างไปไหน หนึ่งส่งหนังสือไม่เรียนกันแล้ว ไม่พอยังพักพเิดให้ผมหยิบมือถือตัวเองขึ้นมา แล้วเปิดไปที่เพจสมาคมนิยมหนุ่มคิวดับอย่างไวว่อง ต้นตอมันอยู่ตรงนี้ครับ!

แอดมินลงรูปแล้ว

เป็นรูปของมือกีตาร์ในงานเมื่อคืน ไม่รู้ไปขอดันไฟล์มาจากที่ไหน พร้อมกับแคปชั่น...

สมาคมนิยมหนุ่มคิวดับ

พยายามสืบมาแล้ว เป็นเด็กรัฐศาสตร์นะคะ แต่ยังไม่แน่ใจว่าชื่ออะไร ใครรู้จักยังงี้ช่วยกันแชร์นะ รู้สึกคนทั้งมหาลัยวอนต์หนุ่มคนนี้นะมากจริงๆ
- แอดมินโมเอะ

หลังจากนั้นยอดไลค์ก็ขึ้นรัวๆ สิบนาทีสี่พันไลค์! บ้า!!

คอมเมนต์ก็หลากหลายแหละครับ แต่เหมือนจะไม่มีใครบอกได้เลยว่า มันชื่ออะไรจนกระทั่ง...

'เจอแล้วค่าาาาา เด็กรักسادคค IR ค่ะ เพิ่งเห็นยืนอยู่ที่ได้ยินคนละมือสั้นแรง'

เจ้าของคอมเมนต์โพสต์รูปไว้ เป็นหน้าของไอ้มือกีตาร์บนเวทีเมื่อคืนจริงๆ มันสวมชุดนิสิตถูกระเบียบทุกอย่าง ที่สำคัญยังแขวนป้ายชื่อเอาไว้ด้วย นั่นทำให้หลายคนตามเข้ามาถล่มไลค์ความเห็นนี้จนเพจแทบล่ม

सार्वत्र

นี่แหละวะชื่อมัน ชื่อที่ถูกเขียนอยู่บนป้ายชื่อ

'ไอ้โห อยากเป็นนักโทษขึ้นมาทันที จะได้โดนसार्वत्रจับ'

'กรัดคคคค รู้ชื่อแล้ว หน้าหล่อ ชื่อยังเสือกหล่ออีก'

'ผิวขาว เมียอยู่นี่ค่ะ'

'รู้ได้เลยว่าเราเป็นคู่กันมาตั้งแต่ชาติปางก่อน #ทีมเมียसार्वत्र'

กลายเป็นกระแสที่คนทั้งมหา'ลัยพูดถึงๆ กันจนเป็นคำพูดติดหูตลอดชั่วโมงเรียน นั่นก็คือ...ทีมเมียसार्वत्र แต่นั่นก็ไม่ใช่คำพูดเท่าคอมเมนต์ล่าสุดของผู้ชายที่มีรูปโพโพไลในชุดบอลทีมอินเตอร์มิลาน

'ไอ้วัตรเป็นเพื่อนผมเองครับ มันไม่มีเฟซบุ๊ก ไม่มีไอจี ไม่เล่นทวิตเตอร์ ที่สำคัญคือมันไม่ชอบเป็นจุดสนใจ เพราะงั้นมันเลยขอให้ผมโพสต์บอกกับแอคมินว่า ลบรูปได้มั๊ยครับ'

เหยดดดดดด ความมั่นใจให้มากกว่าไอ้กรีนเลยอะ ทยอยมใจ

หลังเลิกเรียนตอนบ่ายสาม ผมกับพวกพระเอกก็เดินจากตึกนิติฯ ไปที่คณะรัฐศาสตร์ เพราะคณะเราใกล้กันเดินไปไม่กี่ก้าวก็ถึง เรียกได้ว่าเป็นสี่แยกของความหลากหลายทางชีวภาพคือมีคณะมนุษย นิติฯ สังคมฯ และรัฐศาสตร์

หลายคนอาจจะสงสัย สรุปลั้วรูปในเพจเป็นยังไง ก็ปลิวสิครับถามได้ในยุคนั้นะ ใส่อัศวินตรีเนี่ย ที่สำคัญคือมันเรียนเอกความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หลายคนหาประวัติใน Reg กันให้ควัก ถึงได้รู้ว่าพ่อมันเป็นตำรวจใหญ่ เพราะนามสกุลก็เป็นที่รู้จักกว้างขวาง

ได้ยินอย่างนี้ยิ่งตาลุกวาวสิครับ ไอ้กรีนเดีย มึงจะสู้เหรว ฮ่าๆ

ผมเองก็เชื่อว่าคงไม่มีปัญหาไปกล่อมไอ้สาร์วตรให้ช่วยได้หรอก แต่เพราะทนแรงกดดันกะยอของเจมส์จิ โป๊ป และมาริโอ้ไม่ได้เหวมนั่งกลบกลาย เป็นแบบนี้

"มันจะอยู่เหรวอะ"

"ก็กูเขามาเมื่อกี้ เขามันเลิกตอนบ่ายสี่"

"แล้วมึงจะให้กูมานั่งรอมันตั้งชั่วโมงเนี่ยนะ!"

"ก็เผื่ออาจารย์ปล่อยเร็ว ไม่งั้นมึงก็ชวดดิ"

"กูว่าไม่ชวดหรอก มึงดูโน่น..." ผมไปย้ให้เพื่อนดูกลุ่มผู้หญิงหลายคนที่นั่งอยู่ตรงใต้ถุนคณะสำคัญคือทุกคนสวมเสื้อคลุมคณะอื่นที่ไม่ใช่อัศวินตรี ซึ่งบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับไอ้สาร์วตรไม่มากนักอ่ย

"เหอะน่า มึงก็อย่าไปคิดอะไรมาก"

"ให้กูคิดมากอะไร กูไม่ได้ชอบมันนะโว้ย"

"เออนั้นแหละ แต่ก็มาขอให้มันช่วยอยู่ดี นั่งรอก่อนเถอะ"

"เครๆ ตอนนี่เจมส์จิเมื่อยมาก" ห่า...มันยังไม่หยุดเล่น ก็รอไปสิครับ เป็นชั่วโมง แต่ดีหน่อยที่เข้มนหน้าปัดนาฬิกาซึ่งบ่งบอกว่าเพิ่งเข้าสู่หน้าที่ 45 นิสิตกลุ่มใหญ่ก็เดินลงมาจากตึกอาคารพอดิบพอดี

"นั่นไงสาร์วตร กร๊าดดดดดดด"

เพ็ดเฟ! ผู้หญิงที่มาเจอก่อนหน้ารีบพุ่งตัวเข้าไปหาไอ้สาร์วตรที่สูงราว

189 ชม. จนแทบมองไม่เห็นตัว ส่วนผมนั้น...ก็ได้แต่มองตาละห้อย

"สารวัตรจะไปไหน"

"กลับหอดครับ" ผมเห็นร่างสูงพยายามเบียดๆ ออกไป แต่ก็ออกไม่ได้ เพราะโดนผู้หญิงปิดทาง

"เราชื่อชนมมาฝาก"

"สารวัตรน่ารักมากเลย มาเล่นกีตาร์ให้งานมหา'ลัยอีกนะ"

"ไว้ถ้ามีโอกาสนะครับ ผมขอตัวก่อน"

"สารวัตรมีแฟนหรือยัง"

"ยัง"

"กรี๊ดดดดดดดดด"

ฮว้ย! ภูจะได้เข้าไปคุยกับมันมัยเนี่ย คนชอบมันแม่งก็ป่วนกันวินาศสันตะโรชิบหาย จนไอ้แก๊งพระเอกต้องช่วยตะโกนปาวๆ พวกหน้าบางลงไปหลายมิล

"ไอ้สารเลว!"

"เฮ้ยไอ้สารเลว โทษๆ สารวัตร" พอเห็นว่าอีกฝ่ายหันมามอง ผมก็ฝ่าวงล้อมเข้าไปประชิดทันที

"ขอบคุณอะไรด้วยหนอย"

"ให้คุ้ยอะไรอะ"

"เออภู..." กระอักกระอັกเหลือเกิน ได้แต่มองหน้ามันนิ่งๆ

คือแฟนคลับมันเยอะไง จะให้พูดตรงนี้ก็ดูยังงัยอยู่

"มีอะไร จะกลับแล้ว"

"ภู..." พูดไม่ทันจบประโยค เสียงทุ้มที่เหมือนพี่เมื่อยงสครับบักเทรกรขึ้นทันควัน

"มองภูขนาดนี้ เตียวภูจะจูบให้ล้มเลย น่ารำคาญ"

พูดจบก็เดินเหวี่ยงๆ จากไป ทั้งให้ผมยืนอึ้งพร้อมกับผู้หญิงหลายคนที่กำลังส่งเสียงกรี๊ดร้องอย่างบ้าคลั่ง

"กรี๊ดดดดดดดดดดด"

หยามภูขนาดนี้ เดียวภูก็ล้มโชว์ให้ดูเลยนี่
ไอ้ศาลาวัด

ตัวอย่าง